

IZVIRNIK

III U 234/2017-27

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V NOVI GORICI
 ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
 Sodišče v Novi Gorici
 dne 20. 4. 2018
 Podpis pristojne sodne osebe: [Podpis]

UPRAVNO SODIŠČE
 REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Jasna Šegan kot predsednica ter Valentina Rustja in Andrej Orel kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice [Ime] kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

ki jo zastopata [Ime], odvetnica [Ime], in Odvetniška družba [Ime]
 zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa
 Ministrstvo za okolje in prostor, Ljubljana,

zaradi **okoljevarstvenega soglasja,**

o **tožbi** zoper odločbo Agencije Republike Slovenije za okolje, št. 35402-35/2015-38 z dne 12. 5. 2017, v zvezi z odločbo Ministrstva za okolje in prostor, št. 35402-25/2017/2 z dne 6. 10. 2017,

na seji **20. aprila 2018**

RAZSODILO:

I. Tožbi se ugodí ter se odločba Agencije Republike Slovenije za okolje, št. 35402-35/2015-38 z dne 12. 5. 2017, odpravi in se zadeva vrne istemu organu v ponovni postopek.

II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 347,70 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z odločbo, št. 35402-35/2015-38 z dne 12. 5. 2017 (v nadaljevanju izpodbijana odločba ali izpodbijano okoljevarstveno soglasje), je Agencija Republike Slovenije za okolje pod I. točko izreka nosilki nameravanega posega _____, izdala okoljevarstveno soglasje (v nadaljevanju OVS) za poseg celostna ureditev pomola I v pristanišču za mednarodni promet v Kopru na zemljiščih v k.o. _____, k.o. _____ in k.o. _____, navedenih (s parcelnimi številkami) v tej točki izreka. Pod I. točko izreka je določeno še, da nameravani poseg obsega: podaljšanje obale južnega dela pomola I - 7.D vez; podaljšanje pomola I - skladiščne in manipulativne površine (jug); izgradnjo kasete na čelu pomola I, skladiščne in manipulativne površine (sever); podaljšanje obale S dela pomola I - 7.F in 7.G vez; rekonstrukcijo 7.A in 7.B veza (povečanje nosilnosti morske tirnice); rekonstrukcijo 7. veza (dodatna tirnica in zagatnice na morski strani); zaprtje "vogala" med 7. vezom in RO - RO 2; pripravo infrastrukture za RMG nad železniškimi tiri za potrebe kontejnerskega terminala, nov železniški tir 21 a, b, c na kontejnerskem terminalu in razširitev železniškega mostu čez preliv Škocjanskega zatoka ter gradnjo tira 18 c in vhod iz križišča pri viaduktu Bonifika. Pod II. točko izreka izpodbijane odločbe je bilo odločeno, da se OVS izdaja pod naslednjimi pogoji: (1.) vsako skladiščenje nevarnih snovi mora biti izvedeno vodotesno, nepropustno in odporno za snovi, ki se skladiščijo; (2.) zabijanje pilotov se mora izvajati v dnevnem času med 7. in 18. uro; (3.) na južnem delu pomola I se lahko pilotiranje izvaja maksimalno 2 uri, v dnevnem času med 7. in 18. uro; (4.) v fazi gradnje se mora zagotoviti prvo ocenjevanje hrupa, in sicer v fazi zabijanja pilotov na lokaciji severnega dela mesta Koper, ki je obrnjeno proti Luki Koper; (5.) v fazi obratovanja nameravanega posega se mora zagotoviti prvo ocenjevanje hrupa, ki se izvede v času poskusnega obratovanja na lokaciji severnega dela mesta Koper, ki je obrnjeno proti Luki Koper; (6.) v času poglobljanja morskega dna in polnjenja kasete je treba ob iztoku morske vode iz kasete zagotoviti spremljanje motnosti morja; (7.) monitoring hrupa med gradnjo se mora izvajati na dveh novih imisijskih mestih, in sicer na imisijskem mestu 10 ob naslovu _____ in imisijskem mestu 9 ob naslovu _____. Kot izhaja iz III. točke izreka, OVS preneha veljati, če nosilka nameravanega posega v petih letih od njegove pravnomočnosti ne začne izvajati posega v okolje ali ne pridobi gradbenega dovoljenja, če je to zahtevano po predpisih o graditvi objektov. Pod IV. točko izreka pa je bilo odločeno, da bo o stroških postopka izdan poseben sklep.
2. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je opisan potek zadevnega postopka. Ta se je začel z vlogo nosilke nameravanega posega, ki sta ji bila priložena IDP, Vodilna mapa ter Poročilo o vplivih na okolje za podaljšanje pomola I v pristanišču za mednarodni promet v Kopru, št. poročila DP 20/02/15, 24. 9. 2015, ki ga je izdelalo podjetje _____. Vloga je bila nato dopolnjena in v

okviru teh dopolnitev je bilo, med drugim, 11. 4. 2016 predloženo Poročilo o vplivih na okolje za celostno ureditev pomola I v pristanišču za mednarodni promet v Kopru, št. poročila DP 20a/02/15, december 2015, istega izdelovalca (v nadaljevanju PVO-2); dne 30. 9. 2016 pa Poročilo o vplivih na okolje za celostno ureditev pomola I v pristanišču za mednarodni promet v Kopru (dopolnitve z dne 28. 9. 2016), št. poročila DP 20a/02/15, september 2016, ki ga je prav tako izdelalo podjetje (v nadaljevanju PVO-3). Prvostopenjski organ predstavi pravno podlago za odločanje, to je določbe Zakona o varstvu okolja (v nadaljevanju ZVO-1) ter relevantnih podzakonskih predpisov. Navaja, katera ministrstva in organizacije je na podlagi prvega odstavka 61. člena ZVO-1 pozval k predložitvi mnenja o sprejemljivosti nameravanega posega ter katera mnenja je pridobil in kako jih je upošteval pri odločitvi. S sklepom, št. 35400-340/2016-7 z dne 21. 9. 2016, je tožnici priznal položaj stranske udeleženke v postopku izdaje izpodbijanega OVS. V nadaljevanju obrazložitve se prvostopenjski organ opredeljuje glede pripomb oziroma vsebinskih navedb, ki jih je v postopku podala tožnica, ter dokazil, ki jih je predložila. Sledi opis obstoječega stanja, opis nameravanega posega, opredelitev območja vpliva posega, obrazložitev glede okoljskih značilnosti obstoječega stanja in posega (z vidika svetlobnega onesnaževanja, elektromagnetnega sevanja, kakovosti tal, kakovosti zraka, vibracij in kulturne dediščine) ter sklepno ožja obrazložitev sprejete odločitve, vključno s pogoji, določenimi v smislu tretjega odstavka 61. člena ZVO-1 (glede varstva voda in in varstva pred hrupom).

3. Pritožbo tožnice zoper izpodbijano odločbo je Ministrstvo za okolje in prostor s svojo odločbo z dne 6. 10. 2017 zavrnilo in odločilo, da stroški v pritožbenem postopku niso nastali. Drugostopenjski organ pojasnjuje, da se po določbah 43. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) stranski udeleženec postopka udeležuje zgolj zaradi varstva svoje pravne koristi, to je neposredne, na zakon ali drug predpis oprte osebne koristi. Ker je tožnica lastnica dveh zemljiških parcel na območju, na katerem nameravani poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje ali premoženje ljudi (v nadaljevanju vplivno območje), ji je bil priznan status stranske udeleženke na podlagi drugega odstavka 64. člena ZVO-1. Zato so pravno upoštevni le tisti ugovori, s katerimi uveljavlja, da bo z odločitvijo neposredno prizadet njen interes kot lastnice omenjenih nepremičnin. Torej ne more podajati ugovorov, ki se nanašajo na zaščito koga drugega ali zaščito javne koristi. Javno korist je v upravnem postopku dolžan varovati upravni organ sam, pa tudi državni pravobranilec in državni tožilec (7. in 45. člen ZUP), v upravnih postopkih po ZVO-1 pa jo glede na drugi odstavek 64. člena tega zakona varujejo tudi nevladne organizacije, ki jim je tak status priznan po 153. členu ZVO-1. Z določbo 7. alineje drugega odstavka 21. člena Zakona o lokalni samoupravi (v nadaljevanju ZLS) občina pravne koristi ne more utemeljiti. Ta določba konkretizira prvi

odstavek istega člena ZLS, ki določa izvirne naloge občin, ter tožnici ne daje podlage, da bi se konkretnega upravnega postopka udeleževala kot stranska udeleženka. Glede na navedeno drugostopenjski organ tistih njenih navedb, ki merijo na zaščito javne koristi, ne more upoštevati. Da bi bila tožnica uspešna z ugovori, ki se nanašajo na njeno pravno korist, mora najprej izkazati, da bi konkretni poseg imel škodljive posledice neposredno na njenih nepremičninah v vplivnem območju oziroma bodisi na zdravju bodisi na premoženju, ki se nahaja na teh nepremičninah.

4. Temeljni dokument, na podlagi katerega se opravi ocena sprejemljivosti posega, je poročilo o vplivih nameravanega posega na okolje (v nadaljevanju PVO). Drugostopenjski organ navaja, da ne dvomi v ugotovitve, ki izhajajo iz PVO-3, na podlagi katerega je bila izdana izpodbijana odločba. PVO-3 je skladno z Uredbo o vsebini poročila o vplivih nameravanega posega na okolje in načinu njegove priprave (v nadaljevanju Uredba o PVO). Iz njega so razvidna izhodišča in metode za določitev vplivnega območja, na razumljiv način so ocenjeni in opisani možni vplivi v času pripravljanih del in gradnje ter uporabe oziroma obratovanja. Kot neutemeljene zavrača tudi pritožbene ugovore, podane glede vrednotenja vplivov hrupa, in se pri tem sklicuje na obrazložitev OVS. Iz PVO-3 je razvidno, da je obstoječa obremenjenost okolja s hrupom v celoti povzeta po Poročilu o stanju hrupa v okolju z dne 23. 7. 2016, ki ga je izdelalo podjetje _____, nosilka posega pa je kot dodatno informacijo navedla tudi Letno poročilo o vplivih hrupa Luke Koper na okolje za leto 2015 z dne 28. 1. 2016, ki ga je izdelalo isto podjetje. Glede na navedeno drugostopenjski organ v verodostojnost teh podatkov dvomi. V nadaljevanju pojasnjuje, da glede na 61. člen ZVO-1 omilitveni ukrepi niso nujno obvezna sestavina izreka, prav tako to niso pogoji, ki jih mora nosilec posega obvezno izpolniti na podlagi predpisov. V tej zvezi kot neutemeljene ocenjuje tudi nadaljnje pritožbene navedbe o nedoločnosti II. točke izreka OVS, saj so navedeni pogoji dovolj določno opredeljeni, da nosilki posega omogočajo njihovo izpolnitev.
5. V zvezi s pritožbenimi ugovori glede 1. alineje II. točke izreka OVS drugostopenjski organ navaja, da je nosilka posega v odgovoru na pritožbo pojasnila, da že sedaj začasno skladišči tudi nevarno blago v zabojnikih, pri čemer ravna skladno z relevantnimi predpisi (kot je Zakon o prevozu nevarnega blaga); pojasnila pa je tudi, da se kontejnerski terminal ne uvršča med obrate večjega ali manjšega tveganja za nastanek nesreče. Ker skladiščenje nevarnih snovi urejajo predpisi, ki določajo obvezno ravnanje, ni treba, da se ta del izreka dopolnjuje. Iz istega razloga je neutemeljen ugovor glede rabe brezhibne mehanizacije, ki jo je nosilka posega dolžna uporabljati v skladu z Uredbo o preprečevanju in zmanjševanju emisije delcev iz gradbišč. Neutemeljena je tudi pritožbena navedba glede monitoringa delcev PM 10, glede na to, da ga je nosilka posega obvezna izvajati na podlagi Uredbe o državnem prostorskem načrtu za celovito prostorsko

-74-

ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru (v nadaljevanju Uredba DPN). Glede spremembe načina pogona RTG mehanizacije drugostopenjski organ navaja, da takšen pogoj ne izhaja niti iz PVO-3 niti iz obrazložitve izpodbijanega OVS.

6. Za pritožbeno navedbo, da bi morala biti parcela št. 3/17 k.o. zajeta v vplivno območje v tekstualnem delu, ker naj bi bilo iz grafičnega dela razvidno, da njen del spada v vplivno območje, tožnica ne izkazuje pravnega interesa, ker ni lastnica omenjene parcele. Zato teh njenih navedb drugostopenjski organ ni upošteval, niti ni dejanskega stanja v tej smeri preizkušal po uradni dolžnosti (drugi odstavek 247. člena ZUP). Ker parcela št. 3/17 k.o. ni vključena v vplivno območje, je logično, da vanj ni vključena niti parcela št. 1/4 k.o. v lasti tožnice. Tudi kolikor bi parcela št. 3/17 k.o. bila vključena v vplivno območje, tožnica zgolj z navedbami, da je to v naravi del ravne ploščadi, ki je zgrajena kot enovit gradbeno inženirski objekt, identificiran tudi s parc. št. 1/4 k.o., brez drugih dokazov, ne more izkazati, da bi tudi ta parcela morala biti zajeta v vplivno območje. Pritožbene navedbe, da bi izhodišče za pripravo PVO-3 moralo biti Okoljsko poročilo za DPN ter da zmogljivost in obseg posega v PVO-3 nista dovolj jasno opredeljena, drugostopenjski organ zavrača in se pri tem sklicuje na razloge OVS. Pritožbenih ugovorov, da pristojna ministrstva in organizacije niso bile seznanjene s spremembami PVO in da bi moral biti PVO-3 zaradi bistvenih dopolnitev javno razgromjen, ne more upoštevati, ker tožnica z njimi uveljavlja zaščito javnega interesa. Tako zgolj pripominja, da je bila tožnica seznanjena z dokumentacijo oziroma dokazi, na podlagi katerih je bilo izdano OVS, in je imela možnost, da se o njih izreče. PVO je bilo dopolnjeno v smeri upoštevanja mnenj, ki so jih podala pristojna ministrstva in organizacije, in se v bistvenih delih ni spreminjalo, zato ga ni bilo treba predložiti v ponovno izjasnitev pristojnim ministrstvom in organizacijam ali javnosti. Neutemeljene so tudi pritožbene navedbe glede industrijskih odpadnih vod. V zvezi s tem drugostopenjski organ ugotavlja, da je v PVO-3 v poglavju 4.4.4 ustrezno pojasnjeno, da že v obstoječem stanju nastajajo tehnološke odpadne vode, tudi v pralnici luške mehanizacije in kontejnerjev, za katere ima pridobljeno okoljevarstveno dovoljenje, št. 35441-70/2004-23 z dne 22. 2. 2013. V omenjeni pralnici se izvaja monitoring odpadnih voda in o tem letno poroča prvostopenjskemu organu. Kot neutemeljene zavrača tudi pritožbene navedbe v zvezi z vibracijami, ki jih je presodil že prvostopenjski organ, z njegovo obrazložitvijo v OVS se drugostopenjski organ v celoti strinja.
7. Tožnica je zoper prvostopenjsko odločbo (to je izdano OVS) vložila tožbo v upravnem sporu. Toži iz razlogov po 1., 2. in 3. točki prvega odstavka 27. člena

Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ter predlaga, da sodišče izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne v ponovni postopek prvostopenjskemu organu. Zahteva, da ji toženka povrne vse stroške tega postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

8. Uvodoma tožnica poudarja, da je v postopku sodelovala kot stranska udeleženka ter zaradi varstva svojih pravic argumentirala in dokazovala, da je PVO pomanjkljivo in v delih napačno, vendar je bilo OVS kljub temu izdano, zato vlaga tožbo za njegovo odpravo. Glede na obrazložitev sklepa z dne 21. 9. 2016 ji je bil položaj stranske udeleženke priznan kot lastnici nepremičnin v k.o. s parc. št. 5835/26 in 6962/17, ki spadata v vplivno območje nameravanega posega v času pripravljalnih del in gradnje ter obratovanja. V vlogah za vstop v postopek pa se je sklicevala tudi na določbo 7. alineje drugega odstavka 21. člena ZLS, o čemer se prvostopenjski organ ni izrecno izrekel, glede na njegovo opredelitev do vsebinskih navedb tožnice pa ji je status stranske udeleženke očitno priznal tudi kot lokalni skupnosti, kar pomeni, da ima pravni interes za tožbo zaradi vpliva posega na njena in vsa ostala zemljišča v vplivnem območju.
9. Predvsem tožnica ugovarja, da je izrek izpodbijanega OVS pomanjkljiv in v nasprotju z obrazložitvijo ter določbami tretjega odstavka 61. člena ZVO-1 in drugega odstavka 213. člena ZUP. V izrek namreč niso zajeti vsi pogoji in omilitveni ukrepi, ki so navedeni v obrazložitvi OVS. Tožnica poudarja, da je samo izrek tisti del odločbe, ki postane pravnomočen in kot tak zavezuje nosilca posega. Ob upoštevanju zgolj tistih ukrepov, ki so navedeni v izreku izpodbijanega OVS, poseg očitno ni sprejemljiv za okolje, sicer se v obrazložitvi ne bi navajali še drugi pogoji in omilitveni ukrepi. Že iz tega razloga je izpodbijana odločba nezakonita in nepravilna. Tudi tisti pogoji, ki so navedeni v izreku OVS, so nedoločni ter se jih zato ne da izvršiti oziroma nadzirati njihove izvršitve. Besedilo 1. alineje II. točke izreka OVS ne vsebuje navedbe dopustnih nevarnih snovi in ne vseh pogojev, ki jih mora za njihovo skladiščenje izpolnjevati nosilka posega. Ta tudi ni bila pozvana, naj se izjasni oziroma predloži potrebne preverljive informacije glede skladiščenja nevarnih snovi v sklopu predvidenega posega, ampak je prvostopenjski organ določitev tega pogoja utemeljil na 8. členu ZVO-1, čeprav ne gre za znanstveno nedorečeno tehnologijo ali pomanjkanje znanstvene zanesljivosti. Pri pogoju iz 3. alineje II. točke izreka OVS manjka določilo, da gre za pilotiranje v posameznem delovnem dnevu (tako že Okoljsko poročilo za DPN), pa tudi omejitev, da se pilotira le z enim strojem na enem mestu istočasno ter da se mora pri pilotiranju uporabljati protihrupna zaščita (kot izhaja iz PVO-3, pa tudi iz Okoljskega poročila za DPN). Nedoločena sta tudi pogoja iz 4. in 5. alineje II. točke izreka OVS in pomenita zgolj priporočilo, ker ni navedena konkretna lokacija merilnega mesta (z enako natančnostjo kot v 7. alineji II. točke izreka) in je tako izbira točke merilnega mesta nezakonito prepuščena nosilki posega. Ob upoštevanju ugotovitev postopka bi bilo treba določiti merilni mesti na

lokacijah _____, in _____. Glede na obrazložitev OVS bi bilo treba v izreku določiti, da je pri gradnji obvezna raba brezhibne mehanizacije, ki je dana v promet pod pogoji iz Pravilnika o emisiji hrupa strojev, ki se uporabljajo na prostem. Sicer se bodo lahko uporabljali stroji, ki so bili dani na trg pred uveljavitvijo omenjenega Pravilnika in za katere ta Pravilnik in s tem omejitve zvočne moči ne velja. V izreku OVS bi moralo biti določeno, da je ves čas gradnje in obratovanja treba izvajati celostno spremljanje stanja okolja in v ta namen monitoring delcev PM 10, pri čemer tožnica izpostavlja 123. člen Uredbe o DPN in obrazložitev na 25. strani OVS ter opozarja, da so pogoji za varstvo zraka v celoti izpuščeni, kar pomeni kršitev okoljevarstvene zakonodaje. Kot obvezen pogoj oziroma ukrep bi bilo treba v izreku OVS določiti tudi, da je pred začetkom obratovanja treba spremeniti način pogona RTG mehanizacije na obstoječem kontejnerskem terminalu, to je ukiniti pogon na dizelske agregate in uvesti električno napajanje E-RTG.

10. Kot poudarja, je tožnica vseskozi opozarjala, da je vplivno območje posega v času gradnje in obratovanja nepravilno določeno (vanj niso zajete nepremičnine v oddaljenosti 900 m od posameznih virov virov hrupa znotraj območja lokacije naprave, kjer je na podlagi okoljevarstvenega dovoljenja, št. 35451-180/2009-4 z dne 13. 4. 2011, in njegove spremembe z dne 15. 5. 2013 dovoljena prekomerna obremenitev okolja s hrupom zaradi obratovanja tovornega pristanišča, kar zajema skoraj celotno mestno jedro Kopra, kjer je veliko tožničnih nepremičnin). Toženska ni obrazložila, kako so bila določena izhodišča in metode za določitev vplivnega območja, zato tega ni mogoče preveriti. Pri določitvi vplivnega območja oziroma izračunu obremenitve okolja s hrupom niso bili upoštevani kumulativni vplivi, to je poleg vplivov nameravanega posega tudi že obstoječe obremenitve okolja s hrupom (glede na to, da ima nosilka posega že sedaj omenjeno okoljevarstveno dovoljenje z dne 13. 4. 2011 in spremembo z dne 15. 5. 2013, kjer je ugotovljeno, da je meja območja vira hrupa, ki je hkrati zunanja meja vira hrupa, na oddaljenosti 900 m od vira hrupa, pri čemer je emisija hrupa dovoljena 24 ur dnevno skozi vse leto). To izhaja iz Recenzije PVO (hrup in zrak), ki jo je izdelal _____.

_____. Navedba, da nameravani poseg ne bo vplival na že dovoljene prekomerne prekoračitve hrupa, ne zdrži. Pri čemer tožnica poudarja, da obratovanje _____ ni omejeno na dnevni čas in da njena stališča nenazadnje potrjuje 7. alineja II. točke izreka OVS, ki določa mesto za izvajanje monitoringa hrupa v času gradnje na oddaljenosti 900 m od vira hrupa. Določitev vplivnega območja na način, ki minimalizira možnost pridobitve položaja stranskega udeleženca, pomeni bistveno kršitev pravil postopka ter posledično kršitev pravice do sodelovanja v postopku za občane. Vseskozi je tožnica opozarjala tudi, da je vplivno območje v tekstualnem delu v primerjavi z grafiko nepravilno navedeno. V obrazložitvi OVS se zmotno ugotavlja, da parcela št. 3/17 k.o. _____ ni del

vplivnega območja. Kot pojasnjuje tožnica na podlagi grafičnih prilog in se ob tem sklicuje še na orto foto posnetek v PVO-3 in javno dostopne podatke GURS, namreč vplivno območje zajema tudi del omenjene parcele, to je del grajene obale - pomol. Obsegati pa bi moralo tudi tožnično parcelo št. 1/4 k.o. , saj med to in parcelo št. 3/17 k.o. v naravi ni nobene fizične meje. Vplivno območje je tako celo manjše od območja posega, za katerega je bilo izdano OVS, saj v vplivno območje ni zajet skrajni severozahodni del posega. Na tem mestu tožbe tožnica še zatrjuje, da so bili zaradi doseganja ustreznih rezultatov pri modelnem izračunu hrupa uporabljeni nerealni vhodni podatki, temelječi na predpostavki, da je začasni vhod v s strani že zgrajen, čeprav niso urejena še niti lastniška razmerja. V primeru uporabe ustreznih podatkov bi bilo tudi vplivno območje drugačno od prikazanega v PVO-3.

11. Tožnica navaja, da je že v upravnem postopku ugovarjala, da PVO-3 ni pripravljeno skladno z Uredbo o PVO in zato zaključkov v njem ni mogoče preveriti, in za to tudi predložila dokaze (Revizijo PVO, ki jo je izdelal d.o.o.; že omenjeno Recenzijo PVO (hrup in zrak), ki jo je izdelal ; Recenzijo PVO (obremenjenost območja z elektromagnetnim sevanjem in obremenjenost območja s svetlobnim onesnaževanjem), ki jo je izdelala ; ter Poročilo o kontrolnih meritvah hrupa za vir hrupa ; ki ga je izdelal). Toženka tem dokazom ni sledila. Zato so njene ugotovitve, tako glede določitve vplivnega območja kot glede potrebnih ukrepov za zmanjšanje škodljivih posledic za okolje, zmotne in nepopolne. Po prvem odstavku 5. člena Uredbe o vsebini poročila o vplivih nameravanega posega na okolje in načinu njegove priprave (v nadaljevanju Uredba o PVO) je treba poseg opredeliti z njegovo zmogljivostjo. V PVO-3 je navedeno, da je obstoječa letna zmogljivost pretovora blaga na pomolu I 950.000 TEU in da je pretovor v letu 2014 znašal 674.044 TEU, ni pa navedeno, ali in kako se bo obstoječa letna zmogljivost pretovora blaga s posegom povečala. To je bistveno za oceno (povečanja) vplivov posega na okolje, ki je zato ni mogoče preveriti, na kar je opozorila Revizija PVO, izdelana s strani d.o.o. V obrazložitvi OVS na to ni odgovorjeno; navedba prvostopenjskega organa, da je poseg kompleksen in da se ne da enostavno določiti zmogljivosti njegovih posameznih delov, jasno kaže na nepopolno ugotovljeno dejansko stanje. Na podlagi omenjene Revizije je tožnica opozorila tudi na pomanjkljivost PVO-3 z vidika nastanka industrijskih odpadnih voda pri pranju kontejnerjev in njihovega odvajanja ter monitoringa glede na Uredbo o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda v vode in javno kanalizacijo. Ta vpliv, ki ga Direkcija RS za vode ne ocenjuje, ni bil v zadostni meri ocenjen. Ustrezno niso obdelane niti vibracije kot eden od obveznih elementov po Uredbi o PVO. Tožnica pri tem opozarja na

ugotovitev iz Revizije [redacted] d.o.o., o neskladju pri opisu vplivov, ko se tovorna vozila in povečan promet v času gradnje upoštevajo kot viri vibracij, medtem ko naj v času obratovanja do povečanih vibracij zaradi prometa tovornih vozil ne bi prihajalo, čeprav je poseg namenjen povečanju kapacitet pretovora, kar posledično pomeni povečanje prometa tovornih vozil. Upoštevana ni bila določba 5. člena Uredbe o PVO, po kateri so sestavni del presoje vplivov na okolje oziroma PVO tudi ukrepi v primeru elementarnih nesreč in ostalih vremenskih vplivov, ki vplivajo na obratovanje. Nujno je opredeliti tudi morebitne nesreče, ki so vezane na obratovanje [redacted]; in sicer na tovorni in železniški promet. Prav tako ni bila upoštevana določba drugega odstavka 9. člena Uredbe o PVO, po kateri je treba opisati in oceniti možne vplive v času odstranitve ali opustitve posega. PVO-3 navaja, da zato, ker ima nosilka posega koncesijo, v kateri opustitev dejavnosti ni predvidena, vendar pa to ni predpisano kot izjema, zaradi katere bi bilo dopustno katero od obveznih vsebin PVO. Po mnenju tožnice v PVO-3 ni ustrezno ocenjena razpoložljivost, kakovost, časovna ažurnost in popolnost podatkov (18. člen Uredbe o PVO). Tožnica vztraja tudi pri ugovoru, da pristojna ministrstva in organizacije niso bile seznanjeni s spremembami PVO ter da so svoja mnenja podale na PVO-2 in ne na končno gradivo, to je PVO-3, ki je bilo podlaga za izdajo OVS, kar pomeni bistveno kršitev pravil postopka.

12. Toženka - v obravnavanem upravnem sporu je to po zakonski določbi petega odstavka 17. člena ZUS-1 Republika Slovenija, ki jo zastopa Ministrstvo za okolje in prostor - je sodišču predložila upravne spise zadeve, na tožbo pa ni odgovorila.
13. [redacted] (v nadaljevanju [redacted] ali nosilka posega) v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe in ob sklicevanju na razloge, razvidne iz obrazložitve prvo- in drugostopenjske odločbe, sodišču predlaga, da tožbo zavrne. Meni, da tožnica, ki se zgolj sklicuje na sklep z dne 21. 9. 2016 ter lastne poenostavljene in zmotne zaključke, ni uspela izkazati pravnega interesa, sploh ne za to, da se ji položaj stranske udeleženke prizna kot lokalni skupnosti zaradi domnevnega vpliva posega na vsa zemljišča v vplivnem območju. Izrek izpodbijanega OVS je jasen in nedvoumen; razvidno je, kaj mora [redacted] v njegovem okviru izvesti. Med izrekom in obrazložitvijo OVS ni nasprotij.
14. Nosilka posega ponavlja pojasnila, ki jih je glede skladiščenja nevarnih snovi podala v dopisu (odgovoru na pritožbo) z dne 16. 6. 2017, vključno s sklicevanjem na spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, št. 35495-4/2016-7 z dne 14. 10. 2016. Pritrjuje pa, da se s posegom ne uvajajo nove tehnologije in zato 8. člen ZVO-1 ne pride v poštev. Glede 3. alineje II. točke izreka OVS se sklicuje na Pojasnilo oziroma poročilo pooblaščenca za izvajanje meritev [redacted], d.o.o. k modelnim izračunom hrupa v PVO-3 z dne 4. 11. 2016 (ki je bilo integrirano tudi v dokument Opredelitev do pripomb z dne 7. 11. 2016). Iz omenjenega poročila [redacted], d.o.o. je razvidno, da se pri modeliranju uporabi točkovni vir z zvočno

močjo 121 dBA, kar se razume, da gre za eno zabijalko. Navedeno je, da bodo 1053 pilotov zabijali 263 dni, kar na letni ravni pomeni, da sobote in nedelje niso upoštevane. V poročilu je predviden še sproten monitoring nivoja hrupa na dveh izpostavljenih točkah ( ) in ( ) ter možnost dodatnega prilagajanja časa pilotiranja glede na dobljene rezultate meritev. Okoljsko poročilo za DPN je v PVO-3 navedeno kot vir in je bilo torej osnova za izdelavo PVO-3. V zvezi s tožbenimi ugovori glede 4. in 5. alineje II. točke izreka OVS nosilka posega poudarja, da obratovalni monitoring izvaja v ustrezno evidenco vpisana oseba (kar) ni) ter da so v PVO-3 v preglednici 69 navedene točke merilnih mest za ocenjevanje ravni hrupa, v dokumentu *Opredelitev do pripomb* pa predstavljena tabela, ki vključuje še dve dodatni imisijski mesti (skupaj 10 merilnih mest). Že tam pa je nosilka posega navedla tudi, da nima zadržkov, da meritev ne bi izvajala še na točkah

in . Izrek izpodbijanega OVS določa potrebne pogoje za izvedbo gradbenega posega, ostale pa zakonodaja. V PVO-3 je navedeno, da je pogoj uporaba brezhibne mehanizacije, kot izhaja tudi iz Okoljskega poročila za DPN in Uredbe o DPN. Sicer pa je treba uporabljati mehanizacijo, ki izpolnjuje zahteve iz Uredbe o preprečevanju in zmanjševanju emisije delcev iz gradbišč; mora zagotoviti tudi izdelavo elaborata preprečevanja in zmanjševanja emisije delcev z gradbišča. Pogoj izvajanja monitoringa delcev PM 10 vsebuje že PVO-3, iz katerega izhaja, da skladno s 123. členom Uredbe o DPN že od leta 2009 izvaja takšen monitoring. Za to ima tri stalne merilne postaje, eno na potniškem terminalu v neposredni bližini obravnavanega posega, rezultati meritev se in se bodo sproti objavljali na spletu. Če bodo zabeležena preseganja, se bodo izvajali tudi dodatni omilitveni ukrepi, skladno z omenjenim elaboratom. Glede ukinitve dizelskega pogona se sklicuje na svoj dokument *Opredelitev do pripomb* in 114. člen Uredbe o DPN ter pojasnjuje, da je v letu 2016 nabavila 7 novih električnih RTG-mostnih dvigal, v omenjenem dokumentu pa navedla še številne druge ukrepe, ki jih izvaja s ciljem znižanja ravni hrupa iz pristanišča.

15. V nadaljevanju odgovora nosilka posega pojasnjuje, da je vplivno območje v PVO-3 določeno na str. 223 do 225, gre za navedbe parcel in grafični prikaz, ki je podrobneje prikazan v prilogah 4 do 9. Glede prikazov parcel vplivnega območja pa se je v PVO-3 pojavila tipkarska napaka v prikazu (neskladje) med tekstualnim in grafičnim delom, kar je navedeno v obrazložitvi OVS. S tem odgovarja tudi na ugovor, da je vplivno območje manjše od območja posega, za katerega je bilo izdano OVS. Glede navedbe, da bi vplivno območje moralo zajemati tudi parcelo št. 1/4 k.o. , pojasnjuje, da je vplivno območje v tem delu postavljeno na mejo morje - kopno, meja je tako med parcelama št. 3/16 (v naravi morje) in 3/17 k.o. (v naravi obala) in ne med navedeno parcelo ter parcelo 1/4 k.o. . V vplivno območje je zajet le del parcele 3/17 k.o. , ki je v naravi pomol,

med njim in parcelo 1/4 k.o. ... pa je v naravi zid. V PVO-3 so prikazana območja za različne nivoje hrupa, ki so bila določena s pomočjo modelnega izračuna. V poglavju 4.4.7. je opisano obstoječe stanje na področju hrupa, v dokumentu Opredelitev do pripomb pa ukrepi za njegovo zmanjšanje. Ocenjeno je bilo, da z vsemi aktivnimi in pasivnimi omilitvenimi ukrepi vplivno območje posega ne bo segalo 900 m od vira hrupa ... oziroma da ne bo segalo izven območja pristanišča. Ob morebitnem preseganju pa je možen ukrep postavitve protihrupne ograje na območju pristanišča. Vplivi (tudi kumulativni) glede obremenjevanja okolja skozi sedanji vhod v ... z južne strani so obravnavani v PVO-3 v poglavju 5. Po izgradnji posega pa bo pristanišče imelo tri vhode, na katere se bo razpršil promet in bo zato hrup zmanjšan. Modelni izračun za vhod s strani ... je obravnavan v poročilu ... d.o.o. z dne 4. 11. 2016.

16. Kot poudarja nosilka posega, sta v PVO-3 opisana poseg in njegov namen, na splošni ravni in podrobneje po posameznih predvidenih ureditvah, kar omogoča opredelitev do potencialnih vplivov na okolje. Predvideno je povečanje pretovora kontejnerjev na 1,3 mio TEU. Poseg je sestavljen iz več delov: poleg podaljšanja pomola I, za katerega je obvezna presoja vplivov na okolje, so to še ostale predvidene ureditve, ki pomenijo funkcionalno zaključeno celoto, ki se jo z vidika potencialnih kumulativnih vplivov in čim večje okoljske transparentnosti tudi skupaj obravnava. Gre za ureditve, ki so del stalne nadgradnje, optimizacije in izboljšav v delovanju ... V nadaljevanju povzema dele PVO, iz katerih so razvidni opredelitev, opis in prikaz posega ter njegovega namena. Glede vrednotenja vplivov zaradi nastajanja industrijskih odpadnih voda, njihovega odvajanja in monitoringa, nosilka posega izpostavlja razloge, navedene v drugostopenjski odločbi, in PVO-3 (poglavje 5.3.4.). V PVO-3 je navedena tudi ocena, da glede na razpoložljive podatke sočasnost posegov v različnih fazah ne bo bistveno prispevala k skupni kumulativni obremenjevanja z vibracijami. Ocenjuje se, da bo med obratovanjem, z upoštevanjem omilitvenih ukrepov, vpliv na nepremično premoženje zaradi vibracij majhen. V okviru poglavja 2.3.4. PVO-3 so obravnavana tveganja, povezana z varstvom pred okoljskimi in drugimi nesrečami. Dogodki, ki se lahko zgodijo z zabojsnikom, so prepoznani kot manjše nesreče; opisani pa so tudi tisti dogodki, ki lahko privedejo do večje nesreče in večjih vplivov na okolje. V poglavju 4.4.3. je navedena tudi potencialna ogroženost glede nastanka onesnaženja zaradi nesreč z nevarnimi kemikalijami v industrijskih obratih ali pri prevozu nevarnih snovi, ki lahko povzročijo onesnaženje morja in morskih sedimentov. Pri tem nosilka posega ponavlja svoje navedbe, podane v zvezi s 1. alinejo II. točke izreka OVS, in dodatne razloge, ki jih je toženki posredovala dopisu (to je odgovoru na pritožbo) z dne 16. 6. 2017.

Navaja še, da dopolnitve v PVO-3 vsebujejo le dodatna pojasnila, ki so jih podali nosilci urejanja prostora in tožnica, kjer se ne spreminjajo vsebine PVO (kot so vplivno območje, vsebina in velikost ter namembnost posega, ocena vplivov na okolje).

17. Tožnica v pripravljalni vlogi vztraja pri tožbi ter prereka navedbe iz odgovora na tožbo. Iz njegove vsebine nesporno izhaja, da v izreku OVS niso zajeti vsi pogoji in omilitveni ukrepi, pod katerimi je bilo, glede na obrazložitev, dano OVS. Nosilka posega je po izpodbijani odločbi zavezana izpolniti v njenem izreku določene pogoje, ne pa pogojev iz obrazložitve. Prav tako ni dopustno, da so nekateri pogoji navedeni zgolj v PVO-3, ki je le podlaga za izdajo OVS in ne njegov sestavni del. Nosilka posega je v odgovoru potrdila, da je hrup že sedaj presežen in da ima dovoljenje za prekoračitev v območju 900 m od vira hrupa, kot tudi, da je PVO-3 izdelano ob upoštevanju določenih ukrepov, ki v izreku OVS niso povzeti. Pri določitvi vplivnega območja bi morali biti upoštevani vsi konkretni akti, izdani , tudi omenjeno okoljevarstveno dovoljenje glede emisij hrupa z dne 13. 4. 2011 in njegova sprememba z dne 15. 5. 2013. Pojasnilo o tipkarski napaki pri določitvi vplivnega območja ne zdrži, saj bi takšno napako lahko popravil le pripravljavec gradiva; sicer pa ne gre za napačen zapis posameznih, temveč izpustitev zapisa večjega števila parcelnih števil. Tožnica vztraja tudi pri vseh drugih tožbenih ugovorih.

K I. točki izreka:

18. Tožba je utemeljena.
19. Predmet presoje v tem upravnem sporu je s tožbo izpodbijana prvostopenjska odločba, torej izdano OVS.
20. Zakonsko podlago za odločanje pomenijo določbe ZVO-1. Ta zakon v 50. členu določa, da je pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje, treba izvesti presojo njegovih vplivov na okolje in pridobiti OVS (da gre v obravnavanem primeru za takšen poseg, v zadevi ni sporno). V skladu s prvim odstavkom 51. člena ZVO-1 se v postopku presoje vplivov na okolje ugotovijo in ocenijo dolgoročni, kratkoročni, posredni ali neposredni vplivi nameravanega posega v okolje na človeka, tla, vodo, zrak, biotsko raznovrstnost in naravne vrednote, podnebje in krajino, pa tudi na človekovo nepremično premoženje in kulturno dediščino, ter njihova medsebojna razmerja. Kot izhaja iz prvega odstavka 54. člena ZVO-1, se presoja vplivov na okolje izvede na podlagi PVO, ki mora po 6. točki drugega odstavka tega člena vsebovati tudi opredelitev vplivnega območja, to je območja, na katerem nameravani poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje ali premoženje ljudi. Podrobneje vsebino in pripravo PVO ureja Uredba o PVO. Nosilec nameravanega posega mora za izdajo

OVS zaprositi z vlogo in priložiti projekt ter PVO (prvi odstavek 57. člena ZVO-1). V postopku je predvideno sodelovanje javnosti (58. člen ZVO-1), v primeru čezmejnih vplivov pa tudi druge države članice EU (59. člen ZVO-1). Kot določa prvi odstavek 61. člena ZVO-1, organ vlogo za izdajo OVS, projekt, PVO in osnutek odločitve o OVS pošlje ministrstvu in organizacijam, ki so glede na nameravani poseg pristojne za posamezne zadeve varstva okolja ali varstvo ali rabo naravnih dobrin ali varstvo kulturne dediščine ali varstvo zdravja ljudi, ter jih pozove, da v 21 dneh od prejema poziva dajo mnenje o sprejemljivosti nameravanega posega, ki se po drugem odstavku istega člena upošteva pri odločitvi o OVS. Kot predpisuje tretji odstavek 61. člena ZVO-1, se v OVS določijo tudi pogoji, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega, da bi preprečil, zmanjšal ali odstranil škodljive vplive na okolje. Ti pogoji se, v skladu s četrnim odstavkom 61. člena ZVO-1, določijo zlasti na podlagi: (1.) predpisov na področju varstva okolja, ohranjanja narave, varstva kulturne dediščine ter rabe ali varstva delov okolja, (2.) ugotovitev iz PVO, (3.) mnenj in pripomb javnosti, pridobljenih na podlagi 58. člena ZVO-1, ter (4.) mnenj in pripomb države članice, pridobljenih na podlagi 59. člena tega zakona. Kako so bila upoštevana ta mnenja in pripombe, je treba navesti v obrazložitvi OVS (peti odstavek 61. člena ZVO-1). Če gre v primeru nameravanega posega v okolje za gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se v skladu s šestim odstavkom 61. člena ZVO-1 pogoji iz tretjega odstavka tega člena štejejo za projektne pogoje po predpisih o graditvi objektov. Če je za nameravani poseg v okolje iz 51. člena ZVO-1 treba pridobiti gradbeno dovoljenje, mora v skladu z 62. členom tega zakona organ, pristojen za izdajo gradbenega dovoljenja, pred njegovo izdajo zaprositi za OVS pristojni organ, da potrdi skladnost projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja s projektnimi pogoji za nameravani poseg v okolje, za katerega je bilo izdano OVS. Izpolnjevanje projektnih pogojev iz OVS se ugotavlja tudi v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja (šesti odstavek 62. člena ZVO-1).

21. Stranka v postopku za izdajo OVS je nosilec nameravanega posega (prvi odstavek 64. člena ZVO-1). Drugi odstavek tega člena pa določa, da imata oseba, ki na vplivnem območju stalno prebiva ali je lastnik ali drug posestnik nepremičnine, ter nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena ZVO-1, pravni interes, da zaradi varstva svojih pravic vstopita v postopek za izdajo OVS. Položaj stranskega udeleženca imata, če v določenem roku od objave javnega naznanila vložita zahtevo za vstop v postopek (tretji odstavek 64. člena ZVO-1). Pri prikazu pravne ureditve je treba dodati še, da se za vprašanja postopka, ki s področno zakonodajo niso specialno urejena, uporabljajo določbe Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP, glej 2. člen).
22. V zvezi z navedbami strank o pravnem interesu sodišče pojasnjuje, da je ta pomemben za priznanje položaja stranskega udeleženca v postopku izdaje OVS. Osebi, ki na vplivnem območju stalno prebiva ali je lastnik ali drug posestnik

nepremičnine, ter nevladni organizaciji iz prvega odstavka 153. člena ZVO-1, že ta zakon v drugem odstavku 64. člena priznava pravni interes za vstop v postopek izdaje OVS. Takšna specialna zakonska ureditev ne izključuje možnosti, da vstop v postopek kot stranski udeleženec doseže tudi kakšna druga oseba, če za to izkaže svoj pravni interes v smislu določb 43. člena ZUP (sodba Vrhovnega sodišča, št. X lps 335/2011 z dne 29. 11. 2012). Vendar pa določba 7. alineje drugega odstavka 21. člena ZLS (da občina za zadovoljevanje potreb svojih prebivalcev skrbi za varstvo zraka, tal, vodnih virov, za varstvo pred hrupom, za zbiranje in odlaganje odpadkov in opravlja druge dejavnosti varstva okolja), na katero se sklicuje tožnica (ki je občina), ne utemeljuje njenega stališča, da lahko v postopku za izdajo OVS sodeluje kot varuh pravic drugih subjektov. Sama po sebi navedena določba ZLS tudi ne pomeni podlage za utemeljitev pravnega interesa občine kot pogoja za pridobitev položaja stranskega udeleženca po 43. členu ZUP. Gre za programsko določbo, ki bi bila z vidika pridobitve možnosti udeležbe v postopku lahko pomembna, kolikor je v smislu občini naloženih obveznosti konkretizirana v drugih zakonskih določbah. Vendar pa to za odločitev sodišča v konkretnem primeru ni bistveno, saj je bil tožnici - ki je, kot ni sporno, lastnica dveh nepremičnin v vplivnem območju posega, prikazanem v PVO, in ki je pravočasno vložila zahtevo za vstop v postopek - že na podlagi 64. člena ZVO-1 priznan položaj stranske udeleženke v postopku za izdajo izpodbijanega OVS.

23. Glede s strani tožnice uveljavljanih ugovorov (in z njimi povezanih dokazov) sodišče ugotavlja, da teh prvostopenjski organ ni omejeval v smislu, da bi še posebej ugotavljal oziroma od tožnice zahteval izkaz pravnega interesa za posamezne ugovore. Drugostopenjski organ pa je navedel, da tožnica ne more podajati ugovorov, ki se nanašajo na zaščito koga drugega (čemur po povedanem pritruje tudi sodišče) ali na zaščito javne koristi, in da zato vseh tistih njenih navedb, ki merijo na zaščito javne koristi, ne more upoštevati. Pri čemer pa ni obrazložil, konkretno katere od tožničinih navedb šteje kot take in zato neupoštevne.¹ Že v tem smislu je torej navedeno razlogovanje drugostopenjskega organa pomanjkljivo in že zato ustrezne podlage za takšno izključitev podanih tožničinih ugovorov tudi sodišče nima. Sodišče pa je moralo upoštevati tudi, da materijo presoje vplivov na okolje ureja pravo Evropske unije, med drugim Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (ki se med drugimi prenaša v pravni red Republike Slovenije z ZVO-1, glej 5. točko drugega odstavka 1. člena tega zakona). Iz sodne prakse, ki jo je oblikovalo Sodišče EU, izhaja, da je cilj, ki ga uresničuje omenjena Direktiva (11. člen), ne le zagotoviti

¹ Konkretno je kot navedbe, za katere tožnica ne izkazuje pravnega interesa, drugostopenjski organ opredelil le ugovor, da bi morala biti tudi parcela št. 3/17 k.o. 1 : zajeta v vplivno območje v tekstualnem delu, ter ugovor, da pristojna ministrstva in organizacije niso bile seznanjene s spremembami PVO, to je PVO-3 in da bi moral biti ta zaradi bistvenih dopolnitev in sprememb javno razgrnjen.

dovolj širok dostop do sodišč, ampak tudi omogočiti celovit preizkus zakonitosti odločb s tega področja, tako z materialnega vidika kot z vidika spoštovanja postopkovnih pravil. Tako sodba Sodišča EU v zadevi C-137/14 z dne 15. 10. 2015, v kateri je navedeno sodišče pojasnilo, da ima na obravnavanem področju preizkus spoštovanja postopkovnih pravil poseben pomen, da namen zakonodajalca EU ni bil omejiti tožbene razloge, ki jih je mogoče navesti v utemeljitev pravnega sredstva v sodnem postopku, niti vezati možnosti uveljavljanja kršitve postopka in odprave odločbe iz tega razloga na pogoj, da je takšna kršitev vplivala na vsebino izpodbijane odločbe. V tej luči je bilo treba presojati tudi tožbo v obravnavanem sporu.

24. Sodišče ugotavlja, da tožnica utemeljeno podaja ugovor o pomanjkljivosti izreka izpodbijanega OVS, pa tudi neskladnosti izreka z obrazložitvijo OVS. V tej namreč prvostopenjski organ ugotavlja, da je nameravani poseg sprejemljiv za okolje, če se bodo pri njegovi izvedbi upoštevali in izvedli vsi projektni in okoljevarstveni ukrepi, navedeni v izreku OVS, ter dosledno tudi vsi omilitveni ukrepi, predvideni v PVO-3, in vsi omilitveni ukrepi, predvideni v zakonskih in podzakonskih predpisih ter Uredbi o DPN. Enako ponavlja tudi v pojasnilih k tožbi, podanih v dopisu, št. 35402-35/2015-51 z dne 1. 12. 2017, ki je bil sodišču predložen z upravnimi spisi. Drugostopenjski organ je zavzel stališče, da omilitveni ukrepi niso nujno obvezna sestavina izreka OVS, prav tako ne pogoji, ki jih mora nosilec posega izpolniti na podlagi predpisov. Vendar sodišče navedenemu izhodišču za oblikovanje odločitve o OVS ne more v celoti slediti.
25. Glede na tretji odstavek 61. člena ZVO-1 je treba v izdanem OVS določiti vse tiste pogoje, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega, da bi preprečil, odstranil ali zmanjšal škodljive vplive na okolje. Kolikor gre za omilitvene ukrepe v tem smislu, jih je torej treba kot obvezne pogoje določiti v OVS. Že iz predhodno citirane določbe četrtega odstavka 61. člena ZVO-1 pa jasno izhaja tudi, da splošni predpisi in vsebina PVO pomenijo (še)le podlago, na temelju katere se nato v OVS konkretno za obravnavani primer določijo vsi pogoji, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega zaradi preprečitve in zmanjšanja škodljivih vplivov na okolje. Povedano drugače, z OVS kot konkretnim upravnim aktom se šele uporabijo iz splošnih predpisov izhajajoče zahteve na okoliščine konkretnega posega.
26. Pogoje iz tretjega odstavka 61. člena ZVO-1 je treba določiti v izreku OVS. OVS ima namreč naravo upravne odločbe. V skladu z 213. členom ZUP (prvi odstavek), se v izreku odločbe odloči o predmetu postopka in vseh zahtevkih strank. Po drugem odstavku 213. člena člena ZUP se v izreku odločbe lahko v skladu z zakonom določijo tudi pogoji ali nalogi, povezani z odločitvijo organa o predmetu postopka. Citirano določbo ZUP je razumeti v smislu, da se, če drug zakon predpisuje določitev pogojev ali nalogov, povezanih z odločitvijo organa o

predmetu postopka (kot to predpisuje ZVO-1 v tretjem odstavku 61. člena), takšni pogoji in nalogi določijo v izreku odločbe (tako tudi J. Breznik, Z. Štucin, J. Marflak: Zakon o splošnem upravnem postopku s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 624). Samo izrek odločbe (ne pa njena obrazložitev) namreč postane dokončen in pravnomočen in kot tak zavezuje ter se izvršuje. Da je treba pogoje, namenjene za preprečitev, zmanjšanje ali odstranitev škodljivih vplivov na okolje (npr. dopustne emisijske vrednosti, dolžnosti obratovalnega monitoringa in poročanja, tehnične in druge zahteve ter prepovedi, zahteve glede ravnanja z odpadki, ukrepe po prenehanju obratovanja naprave) določiti v izreku OVS, izhaja tudi iz Komentarja Zakona o varstvu okolja, Inštitut za javno upravo pri Pravni fakulteti, Ljubljana 2010 (str. 363). Takšno stališče je po mnenju sodišča utemeljeno tudi glede na ureditev iz citiranih določb šestega odstavka 61. člena in 62. člena ZVO-1. Drži, kar navaja nosilka posega, da mora biti izrek OVS jasen, razumljiv in pregleden, vendar pa mora obenem vsebovati vse predpisane elemente. Glede načina določitve pogojev v njem se je mogoče zgledovati po tehnikah, ki so v upravni praksi uveljavljene v podobnih zadevah (npr. določanje kulturnovarstvenih pogojev). Mogoče je tudi sklicevanje na (enolično določene jasne) dele PVO kot sestavni del izreka OVS.

27. Ker navedena stališča v obravnavanem primeru, kot izhaja iz razlogov prvo- in drugostopenjske odločbe, niso bila upoštevana, je utemeljen tožbeni očitke o pomanjkljivosti izreka izpodbijanega OVS ter obenem njegovem nasprotju z obrazložitvijo. Pri tem gre za bistveno kršitev pravil postopka v smislu 7. točke drugega odstavka 237. člena ZUP, obenem pa povedano kaže tudi na napačno uporabo materialnega prava (določb ZVO-1). Sodišče je zato tožbi na podlagi 3. in 4. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1 ugodilo, izpodbijano OVS odpravilo in zadevo, skladno s tretjim odstavkom istega člena ZUS-1, vrnilo v ponovni postopek prvostopenjskemu organu, da jo ob upoštevanju stališč iz te sodbe ponovno preuči in oblikuje ustrezno odločitev.
28. Zaradi odločanja v ponovnem postopku se sodišče v nadaljevanju opredeljuje še do posameznih drugih tožbenih ugovorov:
29. Iz besedila I. alineje II. točke izreka OVS sicer dovolj jasno izhaja, kaj se nalaga nosilki posega, vsebino uporabljenih pojmov je namreč mogoče napolniti z razlago. Če pa bo glede na relevantne predpise in dejanske okoliščine konkretnega primera ugotovil, da je to potrebno, bo prvostopenjski organ ta pogoj še dopolnil. Njegovo sklicevanje na 8. člen ZVO-1, ki ureja t.i. načelo previdnosti in ki širi podlago za določanje ukrepov zaradi varstva okolja, samo po sebi podlage za odpravo odločitve kot nezakonite ne daje. Res pa ob tem podana navedba prvostopenjskega organa (str. 56 izpodbijanega OVS), da ni našel informacij o možnosti nahajanja nevarnih snovi na območju nameravanega posega, glede na pojasnila, ki jih je nato podala nosilka posega v odgovoru na pritožbo, kaže, da so

bile okoliščine primera s tega vidika v postopku na prvi stopnji pomanjkljivo presojene. Drugostopenjski organ, ki je te razloge dopolnil, se je skliceval na vsebino odgovora nosilke posega na pritožbo, ki pa tožnici ni bil vročen, oziroma to vsaj iz sodišču predloženih upravnih spisov ni razvidno, kar je lahko podlaga za očitek o kršitvi pravice do izjave (9. člen ZUP in 22. člen Ustave RS) in zato pomanjkljivost, ki jo je treba odpraviti.

30. V ponovnem postopku naj se prvostopenjski organ konkretno izreče glede tožbenih ugovorov o tem, da bi bilo treba dopolniti pogoj iz 3. alineje II. točke izreka OVS, saj navedbe, s katerimi nanje odgovarja nosilka posega, nakazujejo, da so ti ugovori utemeljeni. Glede 4. alineje II. točke izreka OVS sodišče ugotavlja, da iz razlogov, ki so v utemeljitev tega dela odločitve podani v obrazložitvi OVS (str. 26 in 58), izhaja, da je treba ocenjevanje izvesti v fazi zabijanja pilotov na lokaciji imisijskih mest 5 in 8, določenih v preglednici 69 PVO-3, medtem ko izrek ni oblikovan tako. V zvezi s pogoji iz 4. in 5. alineje II. točke izreka OVS sodišče tudi ne vidi ovire, da bi se, ker se je nosilka posega že v postopku na prvi stopnji s tem izrecno strinjala, določilo tudi merjenje na lokacijah, ki jih je predlagala tožnica. Tudi vse ostale ugovore v smeri, da izrek izpodbijane odločbe ne vsebuje vseh pogojev in omilitvenih ukrepov, naj prvostopenjski organ presodi v luči te obrazložitve. Sodišče pripominja, da je navedbo o dopolnitvi izreka OVS s pogojem, da je pred začetkom obratovanja obravnavanega posega treba spremeniti način pogona RTG mehanizacije, drugostopenjski organ zavrnil s pojasnilom, da takšen pogoj ne izhaja niti iz PVO-3 niti iz obrazložitve OVS. Pri čemer pa ni mogoče spregledati, da iz obrazložitve OVS na str. 27 izrecno izhaja, da je bilo pri modelnem izračunu glede hrupa, ki ga je kot podlago za izdajo OVS sprejel prvostopenjski organ, upoštevano, da se bodo ravni hrupa pomembno zmanjšale zaradi zamenjave dizelskih RTG z električnimi. Zato naj se o pomenu tega ugovora prvostopenjski organ v ponovnem postopku konkretno izreče. Kolikor je tožnici že zaradi ugotovitve, da se dve njeni nepremičnini nahajata v vplivnem območju, priznan položaj stranske udeleženke in kolikor ji je ob tem dana možnost polnega uveljavljanja ugovorov glede vsebine odločitve o OVS, tožničini ugovori o določitvi vplivnega območja s tega vidika za njen pravni položaj niti niso pomembni. Relevantni so le, kolikor obenem pomenijo vsebinske ugovore v zvezi z opravljeno presojo vplivov na okolje in naloženimi pogoji za preprečitev ali zmanjšanje škodljivih vplivov. Kot take vidi sodišče predvsem ugovore, ki se nanašajo na (prekomerno) obremenjevanja okolja s hrupom, in pogoje, ki bi jih bilo s tega vidika morebiti še treba določiti v OVS. O njih naj se zato prvostopenjski organ v obrazložitvi ponovne odločitve podrobno opredeli.
31. Ko je odgovarjal na tožnične pripombe, da nista razvidna namen in zmogljivost posega, je prvostopenjski organ razloge v drugem odstavku na str. 12 OVS, ki jih izpostavlja tožnica, sicer nespretno formuliral. Ne glede na to pa je iz obrazložitve

razvidno, za kakšen poseg gre. Jasno je (tudi tožnici), da se bo z nameravanim posegom povečala letna zmogljivost pretovora, in sicer je predvideno povečanje pretovora kontejnerjev na 1,3 mio TEU, ker bodo na pomolu I lahko pristajale večje ladje, kar vse je pojasnila tudi nosilka posega. Njena pojasnila in predložene dokumente lahko - kolikor gre za dejstva in dokaze, s katerimi je bila tožnica seznanjena, in ji je bila dana možnost, da se o njih izjavi - prvostopenjski organ, poleg vsebine PVO, uporabi pri konkretnem odgovoru na te in ostale pripombe, pri katerih tožnica vztraja tudi v tožbi. Pri čemer pa sodišče poudarja, da namen postopka izdaje OVS ni analiza PVO kot takega in vseh njegovih podrobnosti in morebitnih pomanjkljivosti, ampak je namen v tem, da se celostno presodi, ali je nameravani poseg sprejemljiv z vidika njegovih vplivov na okolje, in za konkretni primer določi vse tiste pogoje, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega, da bi preprečil, zmanjšal ali odstranil škodljive vplive na okolje.

32. Sodišče pripominja še, da je glede na prvi odstavek 61. člena ZVO-1 pristojnim ministrstvom in organizacijam treba poslati (tisto) PVO, ki je bilo podlaga za opravljeno presojo vplivov na okolje ter odločitev o vsebini OVS. Da je tej zakonski zahtevi zadoščeno, čeprav končna verzija PVO odstopa od poslani, je mogoče potrditi, če je dovolj konkretno obrazloženo, v katerih delih je bilo PVO dopolnjeno, in na takšni podlagi utemeljeno, da odstopanja niso bistvena.
33. Sodišče je odločilo brez glavne obravnave in izvajanja dokazov, saj to za sprejeto odločitev o tožbi ni bilo potrebno. Že zaradi ugotovljenih pomanjkljivosti pri upoštevanju pravil postopka in uporabi materialnega prava namreč izpodbijane odločbe ni mogoče preizkusiti oziroma potrditi kot pravilne in zakonite. Tožnica v upravnem sporu ni navajala takšnih novih dejstev oziroma novih dokazov, ki bi bili pomembni za sprejeto odločitev (2. alineja drugega odstavka 59. člena ZUS-1). Novih dejstev in novih dokazov nista navajali oziroma predlagali niti toženka ali nosilka posega, ki tudi sicer oprave glavne obravnave nista zahtevali.

K II. točki izreka:

34. Po tretjem odstavku 25. člena ZUS-1 se v primeru, ko je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani upravni akt odpravilo, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve prisodi pavšalni znesek povračila stroškov skladno s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik). Na tej podlagi je sodišče, ker je bila zadeva rešena na seji in je tožnico v postopku zastopala odvetnica (nato pa še odvetniška družba), tožnici priznalo pavšalni znesek stroškov v višini 285,00 EUR (drugi odstavek 3. člena Pravilnika), ki se, ker je tožničina odvetnica zavezanka za DDV, skladno z ustaljenimi stališči Vrhovnega sodišča poveča za 22 % DDV. S Pravilnikom določeni pavšalni znesek zajema vse stroške pravnega zastopanja, vključno z materialnimi. Toženka mora tako tožnici povrniti skupaj 347,70 EUR stroškov tega sodnega postopka v 15

-81-

dneh od prejema sodbe, od poteka tako določenega paricijskega roka dalje do plačila skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi (313. člen Zakona o pravdnem postopku v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1 ter prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika).

35. I je zgolj splošno predlagala, naj sodišče tožnici naloži plačilo stroškov postopka, ki pa jih ni specificirala; tudi sicer pa glede na izid sodnega postopka do njihovega povračila ne bi bila upravičena (prvi odstavek 154. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

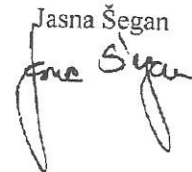
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 20. april 2018

Predsednica senata:

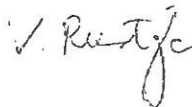
Jasna Šegan

ODREDBA

SODBO VROČITI:

- TOŽEČI STRANKI PO ODVETNICI
- TOŽENI STRANKI Z UPRAVNIMI SPISI
-

.....
 .....
 .....
 Datum: 18. 5. 18 Polovci